



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ἐκ τῶ φράγ κα εἰ ναι μένο.
Γὰρ τὰ ξένα ἑμῶς μέρη — δὲ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἐνατον κη' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνισ.

Χίλια κη' ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατριδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Μάη τριανταμία,
καὶ πάλι τρικυμία.

Χίλια τρία καὶ τρακόσα,
κη' ἡ Τουρκιὰ φρενητιώσα.

**Κτυπάτε τὴν γενεὰ
τοῦ Τούρκου τοῦ φονιά.**

Τώρα, ποῦ λάμπουν οὐρανοὶ καὶ στόμ' ἀγγέλων ψάλλει
τοῦ μαρμαρένιου Βασιλῆα τὴν μνήμη τὴν μεγάλη,
φεύγει τὴν γῆ τὴν πατρικὴ κόσμος ξεσητωμένος
καὶ φθάνει βόγγος μακρονδός,
κη' ὁ Πατριάρχης Γερμανὸς
κηρύττει μεγαλόστομος σὲ διωγμὸ τὸ Γένος.

Τὸ Τούρκικο σαράβαλο καὶ τώρα νικημένο
σ' ἐκείνους ποῦ τὸ νίκησαν χυμῶ σὰν φρενιασμένο,
καὶ μέσα' στου θανάτου του τὸν ὕστερο σπασμὸ
φαντάζεται Γενίτσαρο καὶ Πανισλαμισμὸ,
πὼς' τούρκεψε κη' Ἀνατολὴ, πὼς' τούρκεψε καὶ Δύσις,
καὶ τὸν Μωγάμετ μοναχὰ λατρεύει κάθε κτίσις.

Τώρα, ποῦ μνημονεύομε τρανὸ μας Βασιλῆα,
ἔξω σφαλοῦν τῆς Ἐκκλησιᾶς, σφαλοῦν καὶ τὰ Σχολεῖα.
Χωρὶς παπὰ καὶ δάσκαλο τὸ Γένος ἀπομένει,
κουδοῦνι δὲν ἀκούεται, καμπάνα δὲν σημαίνει.

Μόνο σπαθὶ τροχίζεται, κη' ἀπ' ὄλαις τῆς μερῶν
ἀντιλαλοῦνε θάλασσαις, ἀντιλαλοῦν στεριαῖς:
κτυπάτε τὸν Ἀντίχριστο μὲ τὸ μισὸ φεγγάρι,
ποῦ δόξα δὲν ἐξήλεψε παρὰ τοῦ μακελλάρη.



**ΤΟΥ Γκαλήπ περιγήσεις
κι' ἐξετάσεις κι' ἀνακρίσεις.**

- Π. — Κάτι, Φασουλῆ, μὲ φούρια...
ξέρεis τίποτα καινούρια;
Φ. — Τίποτα δὲν ξέρω, χάχα,
κι' ἔνα μου πιασε μονάχα
πῶς ὁ Πρέσβυς ὁ Γκαλήπ κατ' αὐτὰς περιοδαίει
κι' ἔξ ἰδίωv του ἑοδαίει.

Εἶναι μέγα γεγονός περιγήσεις αὐτοῦ
τοῦ Γκαλήπ τοῦ Πρεσβευτοῦ,
Νεοτούρκου λατρευτοῦ.

Καὶ τοῦ δίνουv δηγγοῦς,
καὶ τοῦ δίνουv ξεναγοῦς,
μὰ κανέν' αὐτὸς δὲν θέλει, καὶ πηγαίνει μοναχός,
ἀπνευστὶ κι' ὀλοταχῶς.

Τρέχει μὲ συγκινήσεις
μὲς σ' τὴ Μακεδονία,
γιά τὰς περιγήσεις
τὸν ἐπίσασε μανία.

Δὲν ἔχει διόλου πίστι οὐ κανένος Γκιακούρη
τὴν ψεύτικη τὴν μοῦρη,
κανένα δὲν πιστεύει γιὰ μάρτυρ' ἀψευδῆ,
θέλει ν' ἀκούσῃ μόνος καὶ μοναχὸς νὰ ἴῃ.

Κάθε λόγος Γηουανλῆ
γιὰ τὸν Πρέσβυ Κεμαλή
φαίνεται σὰν παραμῦθι,
καὶ κανέναν δὲν τὸν πείθει
τὸν καλὸ μας Τουρκαλᾶ
πῶς περνοῦν πολὺ καλὰ
καὶ μ' ἑμᾶς οἱ Μουσουλμάνοι
δίχως τῆς Σαμτοῦλ Ντιθάνι.

Ὁ Γκαλήπ ὁ προσφιλῆς
ξεναγοῦς του δὲν μάς θέλει...
δὲν τὸν πείθουv Βασίλεις,
δὲν τὸν πείθουv Βενιζέλοι.

Οὐ μὲ πείσεις κἂν μὲ πείσης,
κι' ἀπὸ τοῦτον μὴν ἐλπίσης
πῶς ἐκθέσεις θὰ πιστεύσῃ κἂν ἑδικάς μας κἂν καὶ ξέναν
σὰν Νεότουρκος μὲ φρένας.

Εὐκόλα δὲν πιστεύει κι' ἐκεῖνος, κουτομόγια,
ἐκθέσεις τῶν Ἀρχῶν μας καὶ φουσκωμένα λόγια.
Μόνο τὰ θεῶ του μάτια πιστεύει καὶ τ' αὐτιχά,
ὅπου ποτὲ δὲν βλέπουv καὶ δὲν ἀκοῦv ψευτιά.

Αὐτὸς σὰν Τούρκος κρίνει, σὰν Τούρκος ἐξετάζει,
κι' ἀλλοιώτικα τᾶκούει, κι' ἀλλῶως τὰ κυττάζει.
Δικαίως ἀπιστεῖ σὰν ἀπιστος Θωμάς
σὲ ψεύτικας σὺν κι' ἑμᾶς.

Μποροῦν οἱ Τουρκαλάδες,
οἱ τόσοv ἀψευδαίς,
ν' ἀκοῦν μετὰ σπουδῆς
παληγοφευτοφυλλάδες;

Γιὰ τοῦτο, βρὲ κεφάλαια,
τὸ βάζει σ' τὴν τρεγάλα,
λές καὶ τοῦ βάζουv νέφτι.

Κι' ἀκούει καὶ κυττᾶ,
καὶ διέλουv δὲν ῥωτᾶ
τὸν μπάρμπα μας τὸν ψεύτη.

Κι' ἐν τόσῃ συγκινήσει
πάει ν' ἀνερευνησῇ
καὶ σ' ἔνα κι' ἄλλον τόπο
τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ καταβάλλει κόπο
κι' ἀφθονον χύν' ἰδρωτά.

Πάσχω κι' ἐγὼ πολὺ
γι' αὐτὸν τὸν Κεμαλή,
ὅπου γελᾶ μ' ἑμᾶς,
κι' ἔλα τῆς Χαλιμάς
τὰ βρῖσκει παραμῦθια,
καὶ μόχθους ὑποφέρει
μέσα σ' τὸ καλοκαίρι
μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Μοναχὸς κι' ἀπ' εὐθείας
βλέπει κι' ἀκούει τόσα...
αὐτὸς τῆς ἀληθείας
τῆς καθαράς ἢ γλώσσα.

Αὐτὸς ὀρθοτομῆι
σὰν Τούρκος τὴν ἀλήθειαν,
καὶ πᾶσαν πολυμει
τοῦ ψεύδους κακοῦθειαν.

Ἐκεῖνος καὶ περὶ οἶα
κι' εὐθῆτης κι' εὐλικρίνεια
εἰς τὸ μὴ παραιτέρω.

Ποῦναι γνωστῆ παντοῦ
μὲ τὸ γαγγίς ὀλντοῦ,
καὶ τί θὰ πῆ τὸ ξέρω.

Ἐκεῖνος σὰν εὐθὸς
στοῦ Πατισᾶχ τὴν Πόλη
βεβαίως θ' ἀποστειλῇ
ἐκθέσεις ἀληθείας.

Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβέλλω
γι' αὐτὸν τὸν τσελεπή
πῶς τώρα δίχως ἄλλο
ἀλήθεια θὰ μάς πῆ.